

Dværtimod, jeg venter, at vi snart bringe Sagen til Afslutning, hvad der er et almindeligt Dufte om.

Breinholdt: Jeg tror, at den ærede Formand har misforstaaet, hvad jeg udtalte. Jeg sagde, at da jeg begjærede Ordet, antog jeg, at der forud var indtegnet saa mange Talere, at Retten til mig først vilde komme i et kommende Møde. Da jeg nu imidlertid har faaet Ordet paa dette Tidspunkt, skal jeg, forinden jeg frasalder Ordet, da jeg ser, at det er en Tid, hvor jeg ikke bør vrøtte det høitærede Thing længer, blot udtale, at da jeg betragter Landbosforeningerne i det Hele taget som de nærmeste og mest direkte Repræsentanter for Landbruget, og da der med en særlig Styrke og Enstemmighed, saavel i de lokale, som i de mere centrale Foreninger, de samvirkende sjællandske Landbosforeninger, Foreningen af Landbosforeninger i Sylland og Fyns Stifts patriotiske Selskab og Foreningen paa Volland-Falster, er blevet høvdet med Styrke, at man ønsker et rent Land, saa siger jeg, at jeg som Landbruger ønsker det samme Standpunkt gjennemført, og dermed frasalder jeg af Hensyn til Tiden Ordet.

Formanden: Jeg skylder det ærede Medlem den Bemærkning, at jeg feilede, da jeg før antog, at det var en Ytring fra mig, der havde foranlediget det ærede Medlems Udtalelser; det var altsaa blot det ærede Medlems Supposition, som i dette Tilfælde beroede paa en Feiltagelse. Jeg giver nu Ordet til den ærede Minister, jeg antager, det vil bringe Forhandlingen til Afslutning.

Judenrigsministeren (Ingerslev): Der har været en hel Række Talere her i Thinget, som dels have været enige med mig, dels villet gaa en Del videre, end Lovforslaget tilsigter. Det sidste Standpunkt kan jeg selvfølgelig ikke have Noget imod, det er kun en Støtte for mig, for hvad jeg har sagt, nemlig at det er nødvendigt, at vi komme fremad paa denne Vej og gjøre noget Alvorligt. Imidlertid konstaterer dette bl. a., at Ansøelserne ere meget divergerende lige fra det, som de Herrer kalde rent Land, til Regjeringsforslaget med de forskjellige Wendinger og Folkethingets efter mit Skjøn ubrugelige Forslag. Det kan jo altsaa være, at det kan stille sig saaledes, som jeg ogsaa andet Steds har tilladt mig at sige, at vi kunne faae en Lov, ikke en midlertidig, men en Lov paa nogle Aar, saa at man kunde faae Seilighed til at betænke sig paa, hvor-

ledes man skulde gaa videre, idet man først lod Loven virke noget, og derefter søgte at komme til et endeligt Resultat. Jeg er enig med det ærede 3die Medlem for 11te Kredts (Th. Nielsen), som hører til Lovens Venner, deri, at jeg heller vil beholde den nuværende Lov, skjøndt den ikke duer, end faae en ny, daarlig Lov. Jeg vil hellere beholde det, vi nu have, end tage imod en saadan Lov som den, der er sendt herop fra Folkethinget. Det har jeg sagt andet Steds, og jeg vil gjentage det her, og jeg tror, at det er et fuldkomment rigtigt Standpunkt; Andre kunne jo have Lov til at have en anden Mening derom. Det samme ærede Medlem udtalte, at vi vare dem, som begyndte at lovgive paa dette Omraade, nemlig 1885 ved den lille Lov, som vi nu have, og som da blev ført hurtig gjennem Rigsdagen. Det er ganske rigtigt, vi have i alt Fald den Fortjeneste at have set, at der var et Omraade, som der skulde lovgives paa. Efter den Tid have mange andre Lande lovgivet, adskillige Lande have optaget disse Bestemmelser, men i et stort Land, nemlig Tyskland, er man langt forud for os i strænge Bestemmelser, uagtet Interesserne der ere langt mindre — Interessier, og berettigede Interessier er der dog selvfølgelig — og dette turde vel ogsaa være en Tilskyndelse for os til at gaa noget videre; thi det kunne vi vel alle være enige om, at, er der noget Land, som har en berettiget Interesse, saa er det vort. (Hør!) Jeg kan altsaa kun paafjønne, hvad det ærede 3die Medlem for 11te Kredts udtalte. Det ærede Medlem har saa tidt staaet overfor mig som Smaafolks Talmand — det er jo en af hans Hovedbestjæftigelser og en meget smuk Bestjæftigelse — saa overfor mig behøver det ærede Medlem ikke at forsikre, at, hvis han troede, det var Smaafolks Interessier, man gif for nær, saa vilde han ikke være med til Loven. — Det ærede 4de Medlem for Kjøbenhavn fremsatte en Udtalelse, som jeg er noget tilbøielig til at paafjønne. Det ærede Medlem erkjendte, at i alt Fald det Synspunkt, som Regjeringen havde havt i sit Forslag, i og for sig var berettiget. Dermed vil jeg ikke sige, at det ærede Medlem tiltraadte hele Loven. Jeg overhørte ikke, at han helst ønskede, at vi baade skulde levere det bedste Natursmør og det bedste Kunstsmør, forudsat at disse to Ting kunde forliges og følges ad som to Brødre. Det kunne de imidlertid ikke paa den Maade, saa efter det Hovedstandpunkt, det ærede Medlem har stillet sig paa, haaber jeg at kunne faae det ærede Medlem med et ikke saa ganske lille Stykke paa Veien. En Ting vil jeg anbefale det ærede Medlem,